

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 września 2015 roku – znak (...)–2004 - Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie przeliczył kapitał początkowy D. K. i ustalił jego wysokość na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 103.406,93 zł. Przyjęty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 74,91 %.

/decyzja – nienumerowana ostatnia karta plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 11 września 2015 roku – znak (...) – Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 lipca 2015 roku, przyznał D. K. emeryturę od dnia 19 sierpnia 2015 roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Termin płatności świadczenia ustalono na dzień 15 każdego miesiąca. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

W decyzji ustalono, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 168.915,78 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 337.100,53 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 255,40 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła: $(168.915,78 \text{ zł} + 337.100,53 \text{ zł}) / 255,40 \text{ zł} = 1981,27 \text{ zł}$. Od dnia 1 października 2015 roku obliczona emerytura brutto wynosi 1981,27 zł. Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1.645,96 zł.

/decyzja – k. 14 plik I akt ZUS/

D. K. w dniu 7 października 2015 roku wniosła odwołanie od decyzji z dnia 9 września 2015 r. i z dnia 11 września 2015 roku podnosząc, że nie zgadza się z ustaloną kwotą emerytury. Wnioskodawczyni podniosła, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał niekorzystnego wyboru lat do obliczenia kapitału początkowego, przez co znacząco zaniżył kwotę należnej jej emerytury. Podniosła, że w latach 1985, 1986 i 1988 przebywała na urlopie macierzyńskim i wychowawczym. Podniosła również, że od 1 lutego 1996 roku do 20 sierpnia 2015 roku pracowała w szczególnych warunkach.

/odwołanie – k. 2, odwołanie – k. 2 załączonych akt VIII U 2803/15/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. Organ rentowy podniósł, że ustalił kapitał początkowy dla ubezpieczonej D. K. na podstawie art. 173 i art. 174 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) na dzień 1 stycznia 1999 roku. Ustalając staż ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 1998 roku organ rentowy przyjął do wyliczenia udowodniony okres składkowy i nieskładkowy, czyli 14 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 8 miesięcy okresów nieskładkowych i 6 lat opieki nad dzieckiem. Do podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawczyni Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. 1984 – 1986, 1988 i 1992 – 1997 ze wskaźnikiem wysokości kapitału początkowego wynoszącym 74,91 %. Organ rentowy wskazał, że jest to wariant najkorzystniejszy.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4 verte, odpowiedź na odwołanie – k. 4 - 5 załączonych akt VIII U 2803/15/

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę o sygn. akt VIII U 2803/15 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VIII U 2802/15 i postanowił sprawę prowadzić dalej pod numerem VIII U 2802/15.

/postanowienie – k. 11/

Pismem procesowym wniesionym w dniu 8 marca 2016 roku ubezpieczona podniosła, że najkorzystniejsze lata, które powinny być uwzględnione przy obliczaniu kapitału początkowego to: 1980, 1982, 1983, 1984, 1992, 1993, 1995, 1996, 1997 i 1998, a lata wybrane przez ZUS są dla niej krzywdzące.

/pismo procesowe – k. 9/

Pismem procesowym wniesionym w dniu 19 maja 2016 roku pełnomocnik organu rentowego podtrzymał swoje stanowisko, że najkorzystniejszy jest wariant z lat 1984 – 1986, 1988, 1992 – 1997, a do ustalenia podstawy wymiaru kapitału wnioskodawczyni miała przyjętą przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniu i nie ma podstawy prawnej do wyboru lat wskazanych przez wnioskodawczynię.

/pismo procesowe – k. 27/

W toku postępowania wnioskodawczyni poparła odwołania, a pełnomocnik organu rentowego wniósł o ich oddalenie. Pełnomocnik ZUS podniósł ponadto, że wysokość kapitału początkowego wnioskodawczyni była ustalana wariantowo, a podstawa wymiaru ustalona jest z faktycznego okresu ubezpieczenia wnioskodawczyni. Wskazał, że ustalenie podstawy wymiaru z lat, które wymienia wnioskodawczyni nie jest możliwe z uwagi na wyłączenie roku 1981, w którym pracowała, podczas gdy podstawa wymiaru musi być ustalona z kolejnych 10 lat z wyłączeniem okresów urlopów wychowawczych.

/stanowiska stron – e-protokół z dnia 25 kwietnia 2016 roku – 00:01:21-00:01:41; 00:11:54 – 00:18:00; e-protokół z dnia 14 września 2016 roku – 00:00:46 – 00:13:25/

Na rozprawie w dniu 14 września 2016 roku ubezpieczona oświadczyła, że nie składała odwołania od decyzji ZUS II Oddziału w Ł. z dnia 23 października 2015 roku – znak (...) - odmawiającej jej prawa do emerytury z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

/oświadczenie - e-protokół z dnia 14 września 2016 roku – 00:00:46 – 00:13:25/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o emeryturę – k. 1 – 6 plik I akt ZUS/

Wnioskodawczyni od dnia 1 września 1974 roku do dnia 20 sierpnia 2015 roku była zatrudniona w Wojewódzkim (...) w Ł. na stanowisku starszej pielęgniarki w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy ustał na podstawie porozumienia stron w związku z przejściem na emeryturę.

/okoliczność bezsporna, a nadto: świadectwo pracy – k. 13 plik I akt ZUS/

W dniu 20 lipca 2015 roku D. K. wystąpiła o emeryturę.

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o emeryturę – k. 1 – 6 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 9 września 2015 roku – znak (...)–2004 - Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ponownie przeliczył kapitał początkowy D. K. i ustalił jego wysokość na dzień 1 stycznia 1999 roku na kwotę 103.406,93 zł. Przyjęty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 74,91 %, a następnie decyzją z dnia 11 września 2015 roku – znak (...) – Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 lipca 2015 roku, przyznał D. K. emeryturę od dnia 19 sierpnia 2015 roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego wnioskodawczyni Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. 1984 – 1986, 1988 i 1992 – 1997 jako wariant najkorzystniejszy. Ustalając staż ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 1998 roku organ rentowy przyjął do wyliczenia udowodniony okres składkowy i nieskładkowy, czyli 14 lat i 11 miesięcy i 11 dni okresów składkowych oraz 8 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych i 6 lat opieki nad dzieckiem.

/decyzja – nienumerowana ostatnia karta plik II akt ZUS, decyzja – k. 14 plik I akt ZUS/

Podstawę wymiaru kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 25 sierpnia 2004 roku, zgodnie z którym wnioskodawczyni przebywała: na urlopie bezpłatnym w okresach: od 1 października 1983 roku do 31 października 1983 roku i od 18 maja 1991 roku do 31 grudnia 1991 roku oraz na urlopie wychowawczym w okresach: od 13 grudnia 1975 roku do 12 grudnia 1978 roku oraz od 7 lutego 1986 roku do 9 lutego 1988 roku i od 18 maja 1988 roku do 17 maja 1991 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wskazano wynagrodzenie do 31 grudnia 1998 roku, które stanowiło podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z okresu faktycznego podlegania ubezpieczeniu, tj. od 1 stycznia 1980 roku do 31 grudnia 1998 roku.

/zaświadczenie – k. 6 -7 plik II akt ZUS/

Za okresy zatrudnienia od 1 września 1974 roku do 12 grudnia 1975 roku oraz od 31 grudnia 1978 roku do 31 grudnia 1979 roku organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne.

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – karty nienumerowane – plik II akt ZUS/

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął następujące dochody stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni, zgodnie z wydanym zaświadczeniem RP-7:

- 1984 rok – 161.819,00 zł;
- 1985 rok – 165.645,00 zł;
- 1986 rok – 14.325,00 zł;
- 1988 rok – 99.332,00 zł;
- 1992 rok – 33.915.500,00 zł;
- 1993 rok – 41.972.100,00 zł;
- 1994 rok – 55.564.300,00 zł;
- 1995 rok – 7487,37 zł;
- 1996 rok – 8725,56 zł;

- 1997 rok – 10.282,81 zł.

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – plik II akt ZUS, zaświadczenie – k. 6
-7 plik II akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci zawartej w aktach ZUS dokumentacji zatrudnienia wnioskodawczyni.

Zgromadzone dokumenty, nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności, znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej, uzupełniają się wzajemnie i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy).

Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku.

Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego

i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Średnie trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy, co wynika z Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu statystycznego z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. 1999 nr 12 poz. 173).

Organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego przyjął 14 lat, 11 miesięcy i 11 dni okresów składkowych i 8 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych i 6 lat opieki nad dzieckiem, czego wnioskodawczyni nie kwestionowała.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Natomiast w myśl art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Organ rentowy po wpłynięciu wniosku ubezpieczonej o emeryturę dokonał ponownego przeliczenia kapitału początkowego.

Kwestię ponownego ustalania kapitału początkowego reguluje art. 175 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114.

Zgodnie zaś z art. 114 ust. 1, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, że zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawczyni, co dało Sądowi podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonej.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać

w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokumentacja okresu zatrudnienia ubezpieczonej wystawiona przez Wojewódzki (...) w Ł., a szczególności zaświadczenie z dnia

25 sierpnia 2004 roku o zatrudnieniu i wynagrodzeniu RP-7 wraz z załącznikiem wskazuje wysokość wynagrodzenia D. K. w sposób niewątpliwy. Za okresy zatrudnienia od 1 września 1974 roku do 12 grudnia 1975 roku oraz od 31 grudnia 1978 roku do

31 grudnia 1979 roku organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wątpliwości nie budzi również ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 74,91 % oraz wysokość kapitału początkowego w kwocie 103.406,93 zł ustalone decyzją z dnia 9 września 2015 roku – znak (...) - 2004. Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z lat 1984 – 1986, 1988, 1992 – 1997 ze wskaźnikiem wysokości kapitału początkowego wynoszącym 74,91 %, co jest wariantem najkorzystniejszym.

Zgodnie z art. 17 ust 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru renty w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 1–4, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się podstawę wymiaru składek za okres faktycznego podlegania ubezpieczeniu, z uwzględnieniem ust. 2 i 3.

Przepis art. 15 ust. 3 stosuje się odpowiednio. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru renty w myśl art. 15 ust. 1 dla ubezpieczonego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 5, z powodu pełnienia zastępczej służby wojskowej, odbywania czynnej służby wojskowej albo korzystania z urlopu wychowawczego.

Organ rentowy ustalił podstawę wymiaru z kolejnych 10 lat z wyłączeniem okresów urlopów wychowawczych zgodnie z dyspozycją art. 174 w związku z art. 15 – 18 powołanej wyżej ustawy, przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z faktycznego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Nie ma zatem podstawy prawnej do uwzględnienia roszczenia o ustalenie emerytury na podstawie lat wskazanych przez ubezpieczoną. Ubezpieczona nie wskazała bowiem lat 1981 i 1985, w których pracowała, podczas gdy w okresach: od 1 października 1983 roku do 31 października 1983 roku, od 18 maja 1991 roku do 31 grudnia 1991 roku przebywała na urlopie bezpłatnym, a w okresach: od 13 grudnia 1975 roku do 12 grudnia 1978 roku oraz od 7 lutego 1986 roku do 9 lutego 1988 roku i od 18 maja 1988 roku do 17 maja 1991 roku na urlopie wychowawczym. Wskazane przez ubezpieczoną lata nie stanowią 10 kolejnych lat wybranych w określonym ustawowo czasie.

Organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo emerytury od dnia 19 sierpnia 2015 roku, tj od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd pominął podniesioną przez ubezpieczoną okoliczność, że od 1 lutego 1996 roku do 20 sierpnia 2015 roku pracowała w szczególnych warunkach. W tym przedmiocie organ rentowy wydał bowiem decyzję z dnia 23 października 2015 roku – znak (...), od której wnioskodawczyni nie odwołała się.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczenia Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 9 września 2015 roku – znak (...)–2004 oraz z dnia 11 września 2015 roku – znak (...).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

10.10.2016 roku

.